

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμὰς ἀληθῆς καραχρῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀντίκτυμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλιακῆς.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1^{ος}—34

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1894

Ἔτος 16.—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια τῆς σελ. 257]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Νέα περὶ τῆς ἀτογενείας τοῦ Γιαννάκη.— Ἀφίξις εἰς τὸ πλησίον χωριὸν.— Συνωμοστὰ τῶν δύο μικρῶν τυχοδιωκτῶν.— Ἐν αἰνίγμα.— Προπαρασκευὴ διὰ τὴν πάλιν τῶν δύο ἄρτων μετὰ τῶν σκύλων τοῦ χωρίου.— Ἡ κατάληξις τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλλίας.— Ὁ πανικός τῶν ἡρώων μας προξενεῖ πανικὸν εἰς τοὺς χωρικοὺς.— Γενικὴ καταδίωξις.— Ὀγδοὴ ἐμφάνισις τοῦ Γιγάντος.— Δύο ἀπροσδόκητος καὶ ἄρισ παντὸς ἀμέσου κινδύνου.— Ὁ βλάσας ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ χωρίου.— Μυστηριώδης συνεννόησις μετὰ τοῦ Μαρκησίου καὶ τοῦ Γιγάντος.

Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ ὁ τρομερὸς κίνδυνος τῶν ἡρώων μας, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σας διηγηθῶμεν ἀμέσως τὸ ἀπαισιον τέλος τῆς πάλης, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς προεκάλουον ἤδη τὰ γαυγίσματα τῶν ἀντιπάλων των. Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νάναπαύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ψυχὴν μᾶς ἐκ τῶν ἀλγεινῶν αὐτῶν συγκινήσεων ἵσως δὲ θά σας εἶνε εὐχάριστον, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν σύντομον αὐτὴν ἀνάπαυαν διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγινεν ἡ καλὴ οἰκογένεια Σωππάρ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γιαννάκη.

Κατ' ἀρχὰς ὀλίγην ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὴν δραπέτευσίν του. Ἦτο μίᾳ ἀπέθειά ἐπὶ πλέον, ἐάν δὲ ἦτο ἡ βαρυτέρα ἐξ ὧν εἶχε διαπράξῃ μέχρι τοῦδε ὁ Γιαννάκης, ἐσκόπευον διὰ τοῦτο νὰ τον τιμωρήσουν διπλᾶ, ὅταν θά ἐπέστρεφεν. Ἡ ἐπιστροφή δὲ αὐτῆ τοῖς ἐφαίνετο βεβαία. Τὸ πῆγμα τοῦ Γιαννάκη εἴμπορουσε νὰ κρατήσῃ ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀλλ' ὄχι περισσότερον. Ἡ λαίμαργία του ἦτο τὸ ἀσφαλίστερον ἐχέγγυον τῆς ταχείας του ἐπιστροφῆς. Ἐχάρησαν μάλιστα, ἂν θέλετε, διὰ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τινὰς ὥρας θά ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ ἀπουσία τοῦ μικροῦ ταραξίου.

Ἀλλὰ, ὅταν ὁ κώδων τοῦ γεύματος ἤχησε, περι-

• Ὅλοι μαζί ἀπῆλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδιων. [Σελ. 266, στλ. 8']

μία γηραιὰ οἰκοδιδάσκαλος, πολὺ ὀλίγον κατάλληλος διὰ τοιαύτην ἀποστολήν.

Ἡ νύξ παρῆλθεν ἄνευ ὕπνου. Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἔχουσε πολλὰ δάκρυα, αἱ δὲ μικραὶ τοῦ ἀδελφαί, ἡ Λαύρα καὶ ἡ Παυλίνα, ἔκλαισαν καὶ αὐταὶ πολὺ, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαρτυριῶν, τὰ ὁποῖα ταῖς ἔκαμνεν ὁ κακὸς ἀδελφός.

Τοιαύτη ἦτο ἡ λαμπρὰ οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γιαννάκης ἐπροξέγει τόσας λύπας καὶ ἀγωνίας.

Ἄ, μικροὶ μου φίλοι! Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ θαυμαστότερον εἶνε ἡ ἀδελφικὴ καρδιά, ἡ μητρικὴ καρδιά, ἡ πατρικὴ καρδιά.

Ὁ κύριος Σωππάρ ἔκαμνε τὰ θυγατὰ του διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο κατὰ βάθος ὑπὸ πρῶτον σχημα ἀταραξίας.

«Νὰ εἰσθε ἡσυχοὶ» ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ πρὸς

σότερον τοῦ συνήθους, χωρὶς ὁ δραπέτης νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ τῶσον λαίμαργος, καὶ κατὰ πιν ὅταν ἐσοκίτησε καὶ δὲν τον εἶδαν πάλιν, αὐτὸν τὸν τόσω δειλὸν τὴν νύκτα, ὁ ὁποῖος, τὴν προτεραιάν ἀκόμη, ἐφοβεῖτο νὰ καταδῇ χωρὶς φῶς μέχρι τῆς ἐξωθύρας— ὦ, τότε δικαίως ἤρχισαν νάνησυχοῦν.

Τί ἐγίνεν; Μήπως τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα; Ποῦ ἦτο; Τί ἔκαμνε;

Ἴδού αἱ ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀντήλλασον ἀδιακόπως, μετ' ἀησυχίας αὐξήσεως ὁλονέν.

Ἦθελῆσαν νὰ στείλουν νὰ ἐξετάσουν. Ἀλλὰ ποῖον; Τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρῶταν ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἐκδιώξῃ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας. Δὲν ἔμνε πλέον παρὰ

τας μικράς θυγατέρας του· εείς το πει-
σμά σας το καλημέριδο θα γυρίση πολύ
γρήγορα." Έπειτα αυτό θα του γίνη μά-
θημα. "Ας τρέξη, ως περιπλανηθῆ, ως
υποφέρει ολίγον." Η δυστυχία είνε ο καλ-
λίτερος διδάσκαλος. "Ας επαναπαυθώμεν
είς τον Θεόν. Αυτός διευθύνει τὰ πάντα
ὡς μὲν πρέπει."

"Αλλ' ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ ἀπετελεῖ πο-
λὴ ἀνεπαρκῆ παρηγορίαν" ὅθεν, ἀπὸ τῆς
ἐπομένης, ἄμα ο κ. Σωππάρ ἀνεσώτησε
τὸ προσωπικόν τῆς οἰκίας, συνεκροτήθη
ὑπὸ τὴν προεδρείαν του ἐν μικρὸν οἰκο-
γενειακὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὅποιον πα-
ρευρέθη εἰς μόνον ἐκ τῶν νέων ὑπη-
ρετῶν.

"Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη τί ἀπεφασίσθη εἰς
αὐτό. Τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ σας εἶπω
εἶνε ὅτι, μετὰ τὸ συμβούλιον τοῦτο, ἡ
κυρία Σωππάρ ἐφάνη ὀλιγώτερον ἀνή-
συχος, ὅτι τὰ κοριτσάκια ἤρχισαν νὰ
πηδοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν των, καὶ ὅτι ὁ
κύριος Σωππάρ προητοίμασε τὰ πάντα
πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὀλόκλη-
ρος ἡ οἰκογένεια ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν,
ὅπου ἔμενε συνήθως, καὶ μεταβάσα ἐγ-
κατεστάθη εἰς ἐξοχικὴν τινὰ οἰκίαν, ὁ-
λίγον ἀπέχουσαν, τὴν ὅποιαν πρὸ τινῶν
ἡμερῶν εἶχεν ἀγοράσῃ ὁ κύριος Σωππάρ.

"Αλλ' εἶνε κατὰ τὸν νόμον τῶν τῶν
καλοῦς καὶ ἀξίους αὐτοῦ γονεῖς, διὰ
νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν χαριτωμένον υἱόν,
ὁ ὁποῖος τόσας τοῖς ἐπροξένοι λύπας.

"Ὅταν ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γα-
λόσσας ἐτελείωσεν ἄλλας τὰς προε-
τοιμασίας τῆς μεγάλης πάλης, ὅταν
ἐξέλεξεν ἀπὸ τοὺς σκύλους τῶν χωρικῶν
ὅσους θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ λάβουν μέ-
ρος εἰς αὐτὴν καὶ ὅταν τὸ πλῆθος τῶν
περιέρχων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κυ-
ρίου Παρέδρου, ἐτάχθη εἰς κύκλον ἐν τῇ
αὐτῇ ὁδῷ θὰ ἐτελεῖτο ἡ πολυθρόνητος
ἀρχοκρονομαχία, ὁ θιασάρχης
ἐπανήλθεν εἰς τὸν σταῦλον, διὰ νὰ λάβῃ
τὰς δύο αὐτοσχέδιους ἄρκτους καὶ τὰς
ὀδηγήσας γενναίως εἰς τὴν μάχην.

"Αλλὰ τὰς ἐζήτησαν εἰς μάτην.

Αἱ δύο ἄρκτοι εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Μαρκῆσιος ἀπέμεινεν ἐνεὸς
ἐκ τῆς καταπλήξεως.

Ταῦτοχρόνως μέγας θόρυβος ἠκούσθη
ἐξωθεν.

"Βοήθεια! Βοήθεια!" ἐφώναζον πολ-
λά φωναὶ ὁμοῦ.

Ποία ἡ ἀφορμὴ τοῦ νέου τοῦτου θο-
ρύβου;

Καὶ πάλιν οἱ τυχοδιωκταὶ μας.

Εἶχον κρίνη ὡς πολὺ ἐπικίνδυνον
πρᾶγμα μίαν πάλην μέχρις ἐξοντώσεως
μὲ τοὺς μανδροσκύλους ἐκείνους, τῶν
ὁποίων μόνον τὰ γαυγίσματα τοῖς ἐπρο-
ξένοισιν ἔμενον.

"Ὅθεν, ἄμα ἔμειναν μόνον, ἐνόμισαν
καθῆκόν των νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐ-

καιρίας, καὶ νὰ το κώφουν λάσπη." Ἦνοι-
ξαν ἀθρομένως τὴν θύραν τοῦ σταύλου
καὶ... ὄρμη.

Ἦ ἀποφασίσει αὐτὴ δὲν ἦτο βεβαία
πολὺ ἠρωική, ἀλλ' ἦτο τοῦλάχιστον
συνετῆ.

Δυστυχῶς ὁ κροταλισμὸς τῶν μακρῶν
ἀλύσειν, τὰς ὁποίας ἔσυραν, ἐλκυσαν
τοὺς περιέρχους εἰς τὰ παράθυρα. Εἶδον
δύο θηρία διασχίζοντα τὰς ὁδοὺς τοῦ
χωρίου ἐκράζαν εἰς βοήθειαν καὶ ἐκ
τοῦτου ἐγένετο θόρυβος καὶ τεραχὴ ἀπε-
ρίγραπτος. Αἱ θύραι ἐκλείοντο, αἱ γυ-
ναῖκες ἐκραύαζον, τὰ παιδιὰ ἐπλαιον,
τὰ κωδινοστάσια ἤχουν, τὰ σκυλιὰ ἐγαυ-
γίζον, οἱ ἄνδρες ὠπλίζοντο.

Καὶ ὠπλισθῆσαν μὲ ράβδους, μὲ δι-

"Ἦνοιαν τὴν θύραν τοῦ σταύλου... καὶ ὄρμη.

κρανα, μὲ τυφέκια. "Ὅλοι δὲ μαζί ἀπῆλ-
θον πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων πρὸς
τὴν διεσθυσιν, τὴν ὅποιαν πιθανῶς εἶ-
χον λάθῃ οἱ τελευταῖοι οὗτοι.

Ὅμως διωκόμενοι ἀπὸ κυνηγοὺς καὶ
ἀπὸ σκύλους, ὑπὸ φρικτὴν συναυλίαν
φωνῶν, ὕλακων καὶ πυροβολισμῶν, ρι-
πτομένων εἰς τὸν ἄερα, οἱ κατατρομαγ-
μένοι ἥρωές μας ἔτρεξαν πλεόν τῆς μῆ-
δος ὤρας, τρέποντες εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ δια-
βάσει των τὰ πάντα: γεωργοὺς, ποιμέ-
νας, ποιμνία καὶ διασπείροντες τὸν τρό-
μον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον.

Τέλος, ἐξηγνημένοι ἐκ τοῦ κόπου,
παράλυτοι ἐκ τοῦ φόβου καὶ κινδυνεύον-
τες νὰ συλληφθῶν, ἐχώθησαν μέσα εἰς
ἐνα πυκνότεον καὶ ὑψηλὸν θάμνον, ὁ
ὁποῖος τοὺς ἀπέκρυψεν ἐντελῶς.

Δὲν ἦσαν πολλὴν ὄραν ἐκεῖ, μᾶλλον
νεκροὶ ἢ ζῶντες, ὅταν ἤκουσαν τοὺς
κώδωνας ὄλων τῶν πέριξ χωρίων ἤχον-
τας μανιωδῶς καὶ διαλαλοῦντας τὸν κίν-
δυνον, ὁ ὁποῖος ἠπέλκει τοὺς κατοίκους.

Φόβος ἐκυρίευσεν ταχέως ὄλην ἐκείνην
τὴν περιοχὴν.

Τὰ χωρικά τύμπανα δὲν ἐβράδυναν
νάντηγῆσόν· ὁμοίως καὶ ἡ ἐθνοφυλακὴ
ἐκάστου χωρίου, εἰς ἅκτινα εἰκοσι λευ-
γαῖν, εὐρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ὄπλα,
ἀν καὶ δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος πρόκει-
ται. Ὅμως περιπόλιξι ἐθνοφυλάκων ἐξε-
πέμφθησαν παντοῦ.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὸν
φόβον ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὸν Γιαννάκην

καὶ τὸν Τάκην, χωμένους εἰς τὸ κρυ-
σφύγέτον των, ὅταν προκάντων διὰ μέσου
τοῦ φυλλώματος τοῦ θάμνου ἐβλεπον
διερχομένους πλείστον των τοὺς κυνη-
γοὺς καὶ τοὺς σκύλους, τούτους γαυγι-
ζοντας, ἐκείνους φωνάζοντας, καὶ ἤκουον
μυρίας φωνάς, διασταυρουμένας ἐξ ὄλων
τῶν διευθύνσεων:

- "Ἔ, σεῖς, ἀπὸ ἔδω!
- Εἶδατε τὰ θηρία;
- "Ὁχι.
- Λένε πῶς τα εἶδαν ἐκεῖ κάτω εἰς
τὸ δάσος.
- "Ὁχι, καλέ. Τὰ εἶδαν ἐδῶ εἰς τὸ
χωράκι.
- Προσοχὴ!
- Τί τρέχει;
- "Ἔνα πρᾶγμα κουνιέται κάτω ἀπὸ
τὰ φύλλα.
- Που;
- Νά, ἐδῶ.
- "Ἀκουσα τῆς ἀλυσιδὸς τους.
- Αὐτὰ εἶνε!
- Βλέπω τὸ κεφάλι τῆς ἄσπρης.
- Κι' ἐγὼ τῆς μαύρης.
- "Ἐμπρός! ἐδῶ εἶνε... σιγά...
ποῦ θὰ μας τᾶνε! "

Πράγματι ὁ κρότος τῶν ἀλύσειν των
τοὺς εἶχε προδώσῃ ἀνεκαλύφθησαν!
Εἰς μάτην ἠθέλησαν νὰ φωνάζουν, νὰ
ὀμιλῆσουν, νὰ διαμαρτυρηθοῦν, νὰ εἶπουν
τί εἶνε. Τὸ φέμωτρον, τὸ ὅποιον ἔφε-
ρὲν ἡ ἀρκουδίσα κεφαλὴ των, τοὺς ἠμπό-
διζε νάκουσθῶν.

Ἐκκοσι τυφέκια συγχρόνως ἐατράφησαν
ἐναντίον των. Τετέλεσται... Ἄλλ'
ἔξαφνα:

- Σταθῆτε! Σταθῆτε! ἀνέκραξεν
ἰσχυρὰ τις φωνή.

Καὶ συγχρόνως ἀγνωστὸς τις ἀσθμαί-
νων, καταβρομμένος, κατασκονισμένος,
ἐρρίφη μετὰ τοῦ θάμνου καὶ τῶν
κυνηγῶν καὶ ἀνύψωσε δι' ἰσχυρᾶς χει-
ρὸς τὰ ὄπλα, τὰ ὅποια ἠπέκλειον τοὺς
προστατευομένους του.

Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ ἡ ἐπιτα-
κτικὴ χειρονομία τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου,
ἐπεβλήθησαν ἐπὶ τοῦ πλῆθους.

« Πρὸς τί, εἶπε τότε, πρὸς τί νὰ
σκοτώσετε τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ζῶα; Δὲν
εἶνε κακοποιά, ἔπειτα ἔχουν καὶ φέμωτρα.
Διὰ τί νὰ καταστρέψετε τὸν πτωχὸν αὐ-
τόν; ἐξηκολούθησε δεικνύων τὸν Μαρ-
κῆσιον τῆς Γαλόσσας ὁ ὁποῖος εἶχε
καταφθάσῃ τὴν ἰδίαν στιγμὴν. "Ἄς μὴ
τα σκοτώσωμεν. "Εγὼ ἀναλαβάνω νὰ
τα συλλάβω, καὶ νὰ ταποδώσω εἰς τὸν
νόμιμον κύριόν των ὑπὸ τὸν ὄρον νά-
παλλάξῃ τὸ χωρίον τῆς παρουσίας των
καὶ τῆς ἰδικῆς τοῖ. »

Τούτου εἰπόν ὁ ἄγνωστος ἀπεμάρτυ-
σε τὰ κλωνία τοῦ θάμνου καὶ δράξας τὰς
ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸν
λαίμνον τῶν δύο θηρίων, τὰ ἔσυρεν ἐκόντα
ἄκοντα ἔξω.

Ἐκί τῇ θέᾳ των τὸ πλῆθος ἐξερράγη
εἰς ἀνευφημίας, τὰς ὁποίας ὁμοια ἀνε-
κοφε πάλιν ἡ ἐπιβλητικὴ χειρονομία τοῦ
ἀνθρώπου ἐκείνου.

Οἱ τολμηρότεροι σκύλοι ὤρμησαν τότε
κατὰ τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη, ἀλλὰ
τοὺς ἐπορφύλαξεν ἀπὸ τοὺς ὄψεις ἐκεί-
νους ἐδόντας ἡ πυκνότης τοῦ δέρματος,
τὸ ὅποιον τοὺς ἐσκέπαζε.

Ὁ ἄγνωστος ἐκείνος, ἦτο καὶ πάλιν
ὁ Γίγας, τὸν ὅποιον ἀνεξερεύνητον μυ-
στήριον ἔφερε πάντοτε πρὸ τοῦ Γιαν-
νάκη. Ἄλλ' ὄφειλομεν νὰ ὁμολογήσω-
μεν ὅτι οὐδέποτε ἡ ἐμφάνισις του ὑπῆρξε
μᾶλλον ἐπικαιρὸς καὶ ἐπωφελής.

Ὁ Γίγας παρέδωκε τότε τὰς ἀλύσεις
εἰς χεῖρας τοῦ Μαρκῆσιου τῆς
Γαλόσσας, ὁμοῦ δὲ μὲ τὸ πλῆθος
τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν σκύλων τοὺς συ-
νώδευσε μέχρι τοῦ σταύλου ἢ τοῦ θεά-
τρου τοῦ Λεουκοῦ Ἰπποῦ, διὰ νὰ
τοὺς προφυλάξῃ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν
των ἡ ὁποία ἐγένετο ἀμέσως.

"Ὅταν ὁ θίασος εὐρέθη μακρὰν τοῦ
κινδυνώδους ἐκείνου μέρους, ὁ Γίγας,
ὁ ὁποῖος καθ' ἔλον τὸ διάστημα τοῦ τα-
ξιδίου συνωμίλει ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ
Μαρκῆσιου, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ
τελευταίου, τοῦ τὴν ἔθιψε καὶ ἠφανί-
σθη. "Ὅ, τι θὰ ἦδύνατό τις νάκουσῃ ἐκ τῆς
χαμηλοφώνου συνομιλίας των, ἦτο φρά-
σεις τίνες διακεκομμένοι, τὰς ὁποίας σὰς
μεταδίδω πιστῶς, ἀν καὶ δὲν ἐννοῶ
τίποτε:

« Λοιπὸν, μετ' ὀλίγον» εἶπεν ὁ ἄνας.
« Νὰ εἰσθε ἡσυχοὶ » ἀπήντησεν ὁ
ἄλλος.

- Χαίρετε!

- Καλὴν ἐντάμωσιν! "

Καὶ ἐχώρισθησαν.

"Ὅταν ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γα-
λόσσας ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἀμαξίαν,

« Περὶφημα! Περὶφημα! ἀνέκραξε!
Μεγάλο καλὸ μὰς ἐξημέρωσε. Θὰ δώ-
σωμεν μίαν παράστασιν εἰς ἕνα ἄρχον-
τόπιστο, ἔξ λεύγας μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ,
διὰ λογαριασμὸν τοῦ οἰκοδεσπότου που
εἶχε τὴν ἐορτὴν του. Περὶφημα! Δὲν
θὰ μας πληρώσουν πλέον μὲ τυρὶ καὶ
μὲ αὐγά, ἀλλὰ μὲ νὰπολεῖνια. Ἄλλὰ
κράτει καὶ μὲς νὰ το δεῖξωμε, πρέπει
νὰ κάμωμε τὰ καλλίτερα μας γυμνά-
σια. "Ἐμπρός! εἰς κίνησιν ὄλοι, ἀνθρω-
ποι, ζῶα, θηρία, παλαιστά, σχοινόβαται,
βαμματοποιοί! Καὶ σεῖς, ἀρκουδίτσες μου,
ἐτοιμασθῆτε! Θὰ σας κάμω ἄλλο πρᾶγ-
μα τώρα. Θὰ σας μεταμορφώσω εἰς τέ-
ρατα νεκρά, διατηρούμενα μέσα σὲ ἀγ-
γεῖα μὲ σπέρτο. Νὰ ἰδῆτε τί ἔχει νὰ
γίνῃ!

« Διάβολε! ἐσυλλογίσθησαν οἱ ἠρωεῖς
μας, φέροντες ἀκόμη ἐπὶ τῆς ράχους
τὰ δλεῖρια ἐκεῖνα δέρματα ἄρκτου, αὐ-
τὸς ὁ καλῆ-ἀνθρώπος θὰ μας πεθάνῃ μὲ
τὰς ἐπινοήσεις του!

Ἐπὶ τῷ μεταξύ ὡς ἐπωφεληθῶ τῆς
ἀναπόσεως τοῦ θίασου, καὶ ἄς σας δη-
γηθῶ τὴν περιέργου ἱστορίαν τοῦ Καμ-
ποῦρη, τοῦ περιφήμου μας Πα-
ληάτσου.
[Ἐπὶ τῷ συνέχειᾳ]
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἄλλὰ τώρα δὲν πρόκειται περὶ
τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκῆ-
σιος, πρόκειται, πρὸς τὸ παρόν: νὰ
κερδίσωμεν τὸν ἐπιούσιόν μας. Νὰ ἐκεῖ
ἕνα ἄλλο χωριουδάκι. Θὰ εἰσελθῶμεν.
Θὰ προσπαθῶσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν καλ-
λίτερα παρὰ εἰς τὸ ἄλλο! "

Εἰς αἰτοβολῶν, τὸν ὅποιον ἀδείασαν,
ἀραδείασαντες γύρω-γύρω εἰς τοὺς τοί-
χους τὰ δερμάτια τοῦ σανοῦ, ἐχρησί-
μωσεν αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὸν Μαρ-
κῆσιον τῆς Γαλόσσας ὡς θεάτρον. Ἄ-
ξιοθρήνητος ἀφροσύνη τῆς ὁποίας θὰ
ἴδωμεν κατόπιν τὰποτελέσματα.

"Ὅταν αἱ προπαρασκευαὶ ἐτελείωσαν,
περιήλθον τὸ χωρίον, κατὰ τὸ σύνη-
θος, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν παράστασιν
τῆς ἐσπέρας. Ἡ μόνη διαφορὰ ἦτο ὅτι
αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ἐρευρητικὸς Μαρκῆ-
σιος ἐπέβαλεν εἰς τὸν Τάκην τὸ κατα-
ναγκαστικὸν παίξιμον τοῦ κλαρινέττου,
ἐν ᾧ εἰς τὸν Γιαννάκην ἀφήκε τὴν δόξαν
τῆς πολυσυνθέτου ἐκείνης μουσικῆς, τὴν
ὅποιαν ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ σύντρο-
φός του: τὴν
γρανκάσαν εἰς
τὴν ράχιν, τὸ
 τρίγωνον εἰς
τὸν ἀγκῶνα, τὸ
κινεζικὸν κα-
πέλο μὲ τὰ
κοουδῶνια εἰς
τὸ κεφάλι, τὰ
κύμβαλα εἰς τὰ
γόνατα κτλ.

Μετὰ τὴν
περιοδείαν
αὐτὴν ἐπα-
νήλθον εἰς
τὸν αἰτοβολῶνα καὶ ἐκάθισαν νὰ φά-
γουν. Τὸ γεῦμα ἦτο λιτώτατον, πρᾶγ-
μα τὸ ὅποιον δικαιολογεῖ ἐντελῶς ἡ
ἀποτυχία τῆς τελευταίας ἐπιχειρήσεως.
Ὁ Τάκης καὶ ὁ Γιαννάκης ἀπεποιή-
θησαν τὴν ἰσχυρὴν των μερίδα. Ἠρνή-
θησαν ὁμοίως καὶ τὸν μεταμεσημέρινον
ἔπνον, ἀν καὶ ὄλοι των οἱ σύντροφοι,
ἀνθρωποι καὶ ζῶα, ἐκοιμῶντο συνήθως
μετὰ τὸ γεῦμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ
ταξιδίου οἱ δύο ἥρωές μας εἶχον κατα-
σχεδῶν, χαμηλοφώνως συνομιλοῦντες, ἐν
σχέδιον μέγασον, τοῦ ὁποίου εἶχον ἀνάγ-
κην τώρα νὰ μελετήσουν τὰς λεπτομε-
ρείας. Δι' αὐτὸ δὲν εἶχον ὄρεξιν οὔτε
νὰ φάγουν, οὔτε νὰ πίνουν, οὔτε νὰ κοι-
μηθοῦν. Τὸ σχέδιον τοὺς ἀπρησάκει πολὺ
καὶ πρέπει νὰ ἦτο κατὰ τι ἐκτακτὸν τῷ
δυν!

Ἐν τῷ μεταξύ ὡς ἐπωφεληθῶ τῆς
ἀναπόσεως τοῦ θίασου, καὶ ἄς σας δη-
γηθῶ τὴν περιέργου ἱστορίαν τοῦ Καμ-
ποῦρη, τοῦ περιφήμου μας Πα-
ληάτσου.

Ἡ Ἄθανασία εἶνε χαριστάτη κόρη
δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Εἶνε
ζωηρά, εὐθυμὸς, εὐφυῆς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ
κύκλου τῶν ὀμηλικῶν τῆς τὸν ὅποιον
φαιδρύνει καὶ ζωογονεῖ.
Εἶνε ἀγαθὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ, τὰ τε-
τράδιά της, τὰ βιβλία της εἶνε πάντοτε
εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συμμαθητῶν της.
Ἄν καμμίς φίλη της χρειασθῆ εἰς ἐκ-
τακτὸν τινα περίστασιν μίαν κορδέλαν,
ἢ ἄλλο τι, τῆς τὸ προμηθεύει μὲ πολ-
λὴν εὐχαρίστησιν.
Εἰς τὰ παιγνίδια, ἦτο διασκεδαστικὴ
καὶ ἐπινοητικὴ. Καὶ κατὰ τὰς μελαγχό-
λικας ἡμέρας τῆς βροχῆς αὐτὴ εὕρισκε
καιρὸν νὰ κάμῃ καὶ τὰς πλέον σκυθρω-
πὰς μορφὰς νὰ μειδιάσωσι.
ἔχε πρὸ πάντων φιλικὴν κλίσιν πρὸς
τὴν γελοιοποίησιν, καὶ ὁμοίως εὕρισκε
εὐκαιρίαν ἀπειμμεῖτο καὶ παρῶδιε ὅτι
ἦδύνατο χωρὶς νὰ συλλογιζέται ἀν οἱ γε-
λοιοποιοῦμενοι θὰ δυσηρεστοῦντο.
Ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς Ἄθανασίας
ἦτο ἡ Εὐτέρπη. Ἄν καὶ στεναὶ φίλαι
δὲν ἦσαν ὅμως ἐντελῶς ὁμοίαι κατὰ τὸν
χαρακτῆρα. Ἡ Εὐτέρπη δὲν ὀμοιάζε
καθόλου πρὸς τὴν Ἄθανασίαν. Ἐν πρῶ-
τοις ἦτο ἀδύνατον κράσεως, ἔπειτα δὲ
ἡ τροφὴ της τὴν ἀφήκε καὶ ἔπεσεν ὅτε
ἦτο μικρὰ καὶ ἔθραυσε τὸν πῶδα της.
Ἐκ τοῦ δυστυχῆματος ἐκείνου εἶχε μεί-
νῃ ἴχνος, καὶ ἡ δυστυχῆς Εὐτέρπη ἐχώ-
λαιεν ὀλίγον. Ἀπέκρυπτεν ὅσον τὸ δυ-
νατὸν τὸ ἐλάττωμά της, καὶ ἴσως θὰ ἔμενε
ἀπαράτηρητον ἀν δὲν εἶχεν ἀκράτητον
πόθον πρὸς τὸν χορὸν ὅταν ἐχώρευε
πολὺ ἡ ἀδύνατος κνήμη της ἐκουράζετο,
καὶ τὸ ἐλάττωμά της ἐφαίνετο τότε πολὺ.

Ἡ Ἄθανασία καὶ ἡ Εὐτέρπη κατώ-
κουν πλείστον καὶ ἐδέλεοντο καθ' ἡμέραν.
Μία ἄλλη κόρη, ἡ Βασιλικὴ ἦτις κατώ-
κησε μετὰ τῶν γονέων της εἰς τὸ ἄλλο
πάτωμα τῆς οἰκίας τῆς Ἄθανασίας, καὶ
ἦτο συμμαθήτρια των εἰς τὸ σχολεῖον, συν-
εδέθη στενῶς μὲ τὰς δύο φίλας. Βεβαίως
αὐταὶ δὲν συνεπάθησαν πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν
ἀφ' οὐ μάλι ἐπιγυναιαν τὸ πρῶτο εἰς τὸ
σχολεῖον, μάλι ἐπέστρεφον καὶ ἐδέλεοντο
καθ' ἑκάστην.

Αἱ δύο φίλαι δὲν συνεπάθησαν πρὸς
τὴν Βασιλικὴν διὰ τὸν χαρακτῆρά της.
Ἦτο φανερὰ καὶ ὀγκοκρίτρια καὶ ἤθελε
νὰ ρίψῃ δειχνοίαν μετὰ τῆς Ἄθανασίας
καὶ τῆς Εὐτέρπης.
Παρουσιάσθη μία τοιαύτη περίστασις.
Ἐν ἀπομεσήμερον τῶν Ἀποκρεῶν
πολλὰ κοράσια εἶχον συνέλθῃ εἰς τὴν
οἰκίαν τῆς Ἄθανασίας. Ἡ Εὐτέρπη δὲν
ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διασκε-
δασίαν ἐκείνην, διὰτι δυνατὴ καταρροὴ τὴν
ἐκράτει εἰς τὸ κρεβάτι. Ἄφ' οὐ ἔφα-

γόν διάφορα γλυκύσματα απέφασταν να χορεύσουν. Μία έκάθην εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε τετράχορος.

Εἰς τὴν τελευταίαν φεγοῦραν μία κβή προσκοιτῆθη ὅτι ἐβγήκε τὸ πόδι τῆς καὶ ἤρχισε νὰ χορεύη χωλαίνουσα.

— Σοῦ εἶνε μία αὐτὴ ἡ Λουκία! εἶπον τὰ ἄλλα κοράσια γελῶντα. Ἀκαράλλακτη ἡ Εὐτέρπη!

— Ὁχι, ὄχι, δὲν τῆς ὁμοιάζει, ἀνέκραζεν ἡ Ἀθανασία. Σταθῆτε, ἐγὼ νὰ τὴν κάμω!

Καὶ μὲ τὴν ἐπιδειξιοτήτᾳ τῆς ἤρχισε νὰ μιμῆται καὶ αὐτὴν τὴν φίλην τῆς τόσον κωμικῶς ὥστε ὁ τετράχορος ἐτελείωσεν ἐν μέσῳ ἀκρατῆτων γελῶτων.

Τὰ κοράσια ἀνεχώρησαν. Ἄλλ' ὅτε ἡ Ἀθανασία ἔμεινε μόνη, συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν. Τώρα ὅτε ἐπαύσαν οἱ γελωτες εὐρισκεν ὅτι ἔπτασε πολὺ.

Πῶς ἐλησημόνησε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν Εὐτέρπην; Πῶς κατεδέχθη νὰ γίνῃ γελωτοποιδὸς βέβαιος τῆς φίλης τῆς. Ποσῆς δὲν τὴν εἶχεν ὑπερασπιστῆ ἕως τότε, ὅτε τὰ ἄλλα κοράσια εἰρωνεύοντο τὴν Εὐτέρπην! Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν αὐτὴ τὴν ἐγχεύασε πρὸ τῶν ἄλλων. Μετεχειρίσθη ὅλην τὴν εὐφροίαν τῆς διὰ τὴν γελοιοποίησιν ἐν φυσικῶν ἐλάττωμα, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔπτασε καθόλου ἡ δυστυχῆς Εὐτέρπη, ἡ Εὐτέρπη ἡ ὅποια τὴν ἠγάπα τόσον καὶ εἶχε τόσον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν!

Πρώτην φορὰν ἡ Ἀθανασία ἀπέτεινε εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς σοβαρὰς μομφάς. Τὸ προσκέφαλον τῆς, ἐπὶ τοῦ ὀπίου ἡ κεφαλὴ τῆς ἀνεκαίετο συνήθως τόσον ἡσύχως καὶ μετιδάσσα ἐβράχη τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὸ τῶν δακρύων τῆς. Τέλος κουρασθεῖσα ἀπὸ τὸν κόπον ἀπεκοιμήθη.

Ἄλλα καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος, τὸν ὅσον τόσον ἐπέθει, ἦτο πλήρης θλιβερῶν ὁνείρων· ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς γεμάτην ἀπὸ κοράσια τὴν αἰθουσάν των, τὰ ὅποια ὅλα ἐχόρευον καὶ ἀπεμιμούντο χορηγοειδῶς τὴν Εὐτέρπην. Προσεπάθει νὰ τὰς ἐμποδίση, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, καὶ ἔβλεπε τὴν Εὐτέρπην νὰ τὴν παρατηρῆ μὲ δακρυομένους ὀφθαλμούς.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ἡ Ἀθανασία ἐνεδόθη βιαστικὰ καὶ ἐζήτησεν ἀδειαν παρὰ τῆς μητρός τῆς νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν φίλην τῆς. Ἢλπιζεν ὅτι ἐκείνη δὲν ἤθελεν ἀκόμη τίποτε· θὰ τῆς ἐξωμολογήτο τὸ σφάλμα τῆς καὶ θὰ ἐζήτηι συγγνώμην.

Ἡ Εὐτέρπη ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην. Αἱ δύο φίλαι ἐφιλήθησαν ἐν ἀμηχανία, ἡ δὲ Ἀθανασία αἰσθανομένη τὴν καρδίαν τῆς νὰ ἐξοικουῖται, ἐξεπράγη εἰς λυγμούς. Ματαιῶς προσεπάθησε νὰ φελλίσῃ λέξεις τινάς, δὲν το κατῴρθωσε.

— Τὰ ξεύρω ὅλα! εἶπεν ἡ Εὐτέρπη μετὰ τινὰς στιγμῆς.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραζεν ἡ Ἀθανασία, ἐναγκαλιζομένη τὴν φίλην τῆς· ξεύρεις πόσον κακῆ ἐφάνηκα;

— Ναι, τὸ ξεύρω.

— Ὡ, πόσον θὰ εἶσαι δυσηρεστημένη μαζί μου! εἶπεν ἡ Ἀθανασία τῆς ὁποίας ἐδιπλασιάσθησαν οἱ λυγμοί.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Εὐτέρπη σύρουσα τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθανασίας εἰς τὸ προσκέφαλον καὶ θαπέουσα αὐτήν μετὴν χεῖρά τῆς.

— Τί; δὲν θὰ μου κρατήσης κἀκία; θὰ με συγχωρήσης;

— Σ' ἐσυγχώρησα πλέον, εἶπεν ἡ Εὐτέρπη. Πρέπει ὅμως νὰ σου εἰπῶ ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐλυπήθηκα πολὺ.

— Μὰ ποῖα σοῦ τὸ εἶπε;

— Ποῖα ἄλλη παρὰ ἡ Βασιλικὴ; Ὅταν ἐφυγε τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι σας ἦλθε ἴσια ἐδῶ. Τὴν εἶγα παρακαλῆσαι νὰ ἔλθῃ νὰ μου διηγηθῆ πῶς διεσκαδέασατε. Μοῦ εἶπε τᾶλλα, καὶ σὰν ἔφθασε εἰς τὸ χορδὸ ἔκαμε τᾶγα πῶς δὲν ἠθελε νὰ εἰπῇ τίποτε, μόνον διὰ νὰ με βάλῃ σὲ μεγαλητέρα περιέργεια, εἶπε.

— Τότε ἔκαμα ἕνα πολὺ κακὸ πρᾶγμα...

— Δυστυχῶς εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἀθανασία.

— Κάπ, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη, τὸ ὅποιον μὲ δυσρέστησε πολὺ.

— Δὲν ἠθελε νὰ εἰπῇ περισσότερα· ἔλεγε μόνον ὅτι αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ ἐγελοιοποιεῖ μίαν φίλην τῆς εἰς τὴν ἀπουσίαν τῆς... ἀλλὰ δὲν ἠθελε νὰ καταγγεῖλῃ κανένα.

— Τέλος πάντων ἔλεγε μασσημένα λόγια, μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε εἰς τὴν ἐνοήσῃ τὴν συμβαίνει.

— Τότε μ' ἔπιασε κ' ἐμένα ἡ περιέργεια καὶ τὴν ἠρώτησα. Ὡ, τί πόνον που αἰσθάνθηκα!

Δὲν ἠθελε ὁμῶς νὰ τῆς δεῖξῃ πόσον ἐλυπήθηκα, ἐπροσποήθηκα ὅτι ἦμην κουρασμένη, τῆς εἶπα καλὴν νύκτα καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶ.

Ἄμα ἀνεχώρησε μ' ἐπῆραν τὰ κλαύματα. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σου περιγράψω τὴν λύπην μου. Τί; ἔλεγε, ἡ Ἀθανασία πῶς ἀγαποῦσα τόσον, ἡ καλλιτέρα μου φίλη; Μ' ἐγελοῦσε λοιπὸν ὅταν μοῦ ἔλεγε πῶς μ' ἀγαπᾷ! Καὶ τώρα ποῖαν θὰ ἀγαπᾷ ἀφ' οὗ δὲν θάχω τὴν ἀγάπην τῆς! Ἰσως δὲν κάνω καλά πού σοῦ τα λέγω αὐτὰ ἴσως ἐπρεπε νὰ σ' ἀφήσω νὰ μὴ γνωρίζῃς πόσο μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω... Ἄλλὰ εἶμαι μονάχη, δὲν ἔχω οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφῆ, σὲ ποῖον νὰ πῶ τὸν πόνον μου; Πολλὰς ὥρας ἔκλαια ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἠσύχασα· ἐνθυμήθηκα πόσον καλὴ ἐφάνηκες πάντα εἰς ἐμένα· Εἰμπορεῖ τὰ γέλια καὶ τὰ χειροκροτήματα νὰ σ' ἔκαμαν νὰ λησμονήσης· εἶχες πάντα διαθέσειν νὰ περιπαίξῃς. Πῶς φορέσ μ' ἔκαμες καὶ μένα νὰ γελάσω... καὶ τὸ κάτω κάτω ἴσως νὰ ἔχῃς δι-

καί· ἴσως εἶμαι πραγματικῶς γελοία. Καλλιτέρα θὰ ἦτο νὰ ἀφελθῶ ἀπὸ τὸ μάθημα καὶ νὰ μὴ δίδω ἀφορμὴ νὰ γελοῦν μαζί μου. Ἡ κακὴ δὲν ἦσο σὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι, ἦταν ἡ Βασιλικὴ που ἔκαμε τᾶγα τὴν φίλην καὶ εἶσι μὲ κάνα νὰ λυπηθῶ τόσο! Ἢλπιζε νὰ μὴ λώσομε· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τὸ σκοπὸ τῆς. Ἡμεῖς θὰ εἶμεθα πάντα φίλαι, αἱ Ἀθανασία;

Ἡ Ἀθανασία ἤκουσε τὸν μακρὸν τῶτον λόγον στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Εὐτέρπης, τὸ δὲ πρόσωπὸν τῆς ἔχουσα κρυμμένον εἰς τὸ προσκέφαλον. Ἡ Εὐτέρπη πολλὰς εἶχε διακόψῃ τὸν λόγον τῆς διὰ τὴν φιλήσῃ τὴν φίλην τῆς καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διότι ἡ Ἀθανασία ἔκλαιεν ἀκαταπαύτως.

Τέλος τὰ δάκρυά τῆς ἐπαύσαν· εἶπε νὰ τὴ φέρουν τὰ βιβλία τῆς καὶ τὰ τετράδιά τῆς καὶ ἔμεινεν ὅλην τὴν ἡμέραν μετὴν φίλην τῆς, ἡ ὅποια ἦτο ἀκόμη κλινῆρης.

— Τῆς Βασιλικῆς ποτὲ νὰ μὴ τῆς μιλῶμεν πλεῖα!

— Ἰσα ἴσα ἄς τῆς μιλοῦμε ὅσο τὴν βλέπωμεν θὰ θυμούμεθα τὴν ἀπόφασιν που ἐπήραμε.

Ἡ Βασιλικὴ ὁμῶς ἐνόησε μετ' ὀλίγον ὅτι ἦτο περιττῆ, πεισιμοθεῖσα δὲ διὰ τὴν κακίαν τῆς δὲν ἔφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διέκοψε τὰς μετὰ τῶν δύο κορασιῶν σχέσεις τῆς. Καὶ πραγματικῶς αἱ δύο φίλαι δὲν φησάνθησαν διόλου τὴν ἐλλειψίν τῆς.

ΥΠΑΓΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΚΙΝΔΥΝΩΔΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Νορβηγικὴ τις οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸν γέραντα Θῶρ Μάγνον, τὴν γυναῖκά του Ἀλφρίδαν, τὴν κῆρην του Ἰγκριδ καὶ τοὺς υἱοὺς του Ἐρικ καὶ Ὀλᾶφ, κατῴκει δὲ εἰς τὴν νῆσον Φάλφεργ, ἣτις εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀκτᾶς τῆς Νορβηγίας.

Τὸ χωρίον των, τὸ σπουδαιότερον τῆς νήσου ὠνομάζετο Βόργκεν. Ἦτο δὲ σωρὸς μικρῶν ξυλίνων οἰκισκῶν μὲ χαμηλὴν στέγην, συνηθροισμένων περὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν ὁποίων τινὲς μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῶσι οἰκίαι. Τὸ κυριώτερον μέρος τῶν οἰκοδομημάτων τούτων ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν αἱ καπνοδόχαι· εὐρεῖται καπνοδόχαι, μόλις ὑφούμεναι ὑπεράνω τῆς στέγης.

Ἡ Νορβηγία εἶνε ψυχρὸς, ψυχρότατος τόπος· ἡ χιών σκαπάζει τὸ ἔδαφος διόκληρον μέρος τοῦ ἔτους, καὶ βέβαια, θὰ εἰρητὸς ὅτι αἱ ἐστίαί καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν καπνοδόχαι εἶχον σπουδαῖον λόγον ὑπάρξεως.

Ἄλλ' αἱ ἐστίαί καὶ αἱ καπνοδόχαι δὲν

κατεσκευάζοντο ἐκεῖ διὰ νὰ θερμαίνωσι τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἰδίως διὰ νὰ παρήγῃσι καπνὸν καὶ θὰ ἴσθηε τὸ διατί.

Ἡ μεγαλειτέρα βιομηχανία τοῦ τόπου εἶνε ἡ ἀλιεῖα τῆς μουρούνας καὶ τῆς μαινίδος (ρέγκας) καὶ ἂν διὰ νὰ διατηρήσουν οἱ κάτοικοι τὰς μουρούνας των τὰς ἀλατίζου, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ρεγκῶν μεταχειρίζονται τὸ καπνισμα.

Πολὺ δύσκολος εἶνε ἡ ζωὴ τῶν δυστυχῶν ἀλιέων· ἡ ρέγκα δὲν ἐμφανίζεται εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ὅλον τὸ ἔτος, καὶ ὅταν ἐμφανίζεται πρέπει οἱ ἀλιεῖς νὰ ἐργάζονται ἀδιακόπως.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπιστεύετο ὅτι οἱ ἰχθύς οὗτοι μετηνέστευον ὅπως αἱ χελιδόνες, καὶ ἐπήγαινον εἰς ἄλλας θαλάσσας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπέστρεφον ἀλλ' ἐξηκριβώθη ὅτι αἱ ρέγκαι ὅταν ἐμφανίζονται δὲν ἔρχονται ἀπὸ μακρῶν θαλάσσας, ἀλλ' ἀναβαίνουν ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ, εἰς τὸ ὅποιον τὸ βάθος κατοικοῦν ὅλον τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν τοῦ ἔτους.

Ἄλλοτε εἶχον ἐπινοήσῃ διάφορα παρὰ μύθια περὶ τῶν ρεγκῶν, ὅτι παραδείγματος χάριν, δὲν ἐπρωγον ἀλλ' ὅτι ἔζων ἀπλῶς μετὸν ὕδωρ. Σὺς διαβεβαίω ὅτι τρώγουν πολὺ καλά καὶ ὅτι ὅπως οἱ περισσότεροι ἰχθύς, τρέφονται, καταβροχθίζοντες μικρότερα ψάρια. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ τρώγονται ἀπὸ μεγαλιτέρα ψάρια, πολλάκις δὲ ἀλιεύονται μουρούνα τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος εἶνε γεμάτος ρέγκας.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα αἱ ρέγκαι διατρέχουν τὰς θαλάσσας καθ' ὁμάδας ἀποτελουμένης ἐξ ἑκατομμυρίων.

Ἐν πρώτοις ἔχουν ἀναριθμητὰ ὠαῖ· εἰκοσι ἢ τριάκοντα χιλιάδας ἐκάστη, ὅπως λέγουσιν οἱ σοφοί. Ἄν συλλογισθῆτε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὠα εἶνε μικραὶ ρέγκαι, θὰ ἐνοήσετε ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἰχθύος δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξαφανισθῆ ὅσας χιλιάδας καὶ ἂν συλλαμβάνουν οἱ ἀλιεῖς.

Εὐτυχῶς τὰ ὠα ταῦτα δὲν μεταβάλλονται εἰς ρέγκας· λέγω εὐτυχῶς, διότι θὰ ἦτο ζήτημα ἂν ὁ ὠκεανὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς χωρήσῃ ἢ ἂν δὲν ἠπῆρχε κίνδυνος ἐν αὐτῷ κάμνει τις τὸ λουτρόν του νὰ περικυκλωθῆ ἀπὸ κύματα ρεγκῶν.

Διὰ τὴν ἀλιεῖαν τῶν ρεγκῶν γίνεται χρῆσις δικτύων, τὰ ὅποια ἐνίστε ἔχουν μήκος πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Τὸ νὰ ρίπτῃ τις τὸ δίκτυον, νὰ τὸ σύρῃ καὶ νὰ φέρῃ τοὺς ἰχθύς εἰς τὸ πλοίαριον ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐπιδειξιοτήτα· ὁ γέρον Μάγνος καὶ οἱ υἱοὶ του ἦσαν ἐπιδειξιοτατοί, διὰ τοῦτο ἡ λέμβος του ἐπέστρεφε πάντοτε γεμάτη.

Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ ἐργασία τῆς Ἀλφρίδας καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἐν πρώτοις ἐξέβαλλον τὰ ἐντόσθια τῶν ρεγκῶν, τὰς ἀλάτουν καὶ τὰς ἐστίαζον εἰς βαρέλια· ἀλλ' ἡ προπαρασκευὴ δὲν περιωρίζετο

ἕως ἐδῶ· μετὰ δύο ἡμέρας ἐξέβαλλον τοὺς ἰχθύς ἐκ τοῦ βαρελίου, τοὺς ἐπλένον μετὰ γλυκὸν νερὸν καὶ τοὺς ὀρμαθίζον εἰς λεπτὰς ξυλίνας ράβδους. Ἐπειτα ἀνέβαινον εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, καὶ ἔθετον εἰς τὸ στόμα τῆς καπνοδόχης ἢ μᾶλλον τῶν καπνοδόχων τὰ ράβδια εἰς τὰ ὅποια ἦσαν περασμένοι αἱ ρέγκαι.

Μετὰ τοῦτα ἡ μήτηρ καὶ θυγάτηρ κατέβαινον καὶ ἤναπτον εἰς ἐκάστην καπνοδόχην πυρὰν ὅχι ἀνυψήσασαν φλόγας ἀλλὰ προξενούσαν πολὺν καπνὸν. Ὁ καπνὸς οὗτος περιέβαλλε τὰς ρέγκας αἱ ὁποῖαι ἦσαν κρεμασμένα ἐπάνω. Δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας διήρκει ἡ ἐργασία αὐτή καὶ αἱ ρέγκαι ἀπέκτων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ τόσον ὥραθον ἐκεῖνο χρυσοῦν χρώμα των, τὸ ὅποιον ἔχουν ὅταν εἶνε πρὸς πώλησιν.

Ἴδου λοιπὸν ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον αἱ καπνοδόχαι τοῦ Βόργκεν παράγουν περισσότερον καπνὸν παρὰ θερμότητα. Κατὰ τὸ ἔτος περὶ τοῦ ὀπίου ἡμιλοῦμεν ἡ ἀλιεῖα ὑπῆρξεν ὀλιγωτέρον γόνιμος παρὰ συνήθως. Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἄλλο δυστύχημα φρικῶδες ἐπέπληθεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μάγνου· ὁ γέρον πατήρ ἔθραυσε τὸν βραχίονά του. Εἰς πρακτικὸν ἰατρός, διότι τὸ χωρίον δὲν ἔχει χειρουργὸν, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἀλλ' ἡ ἰατρεῖα ἐβράδυνε πολὺ.

Εἶχον παρέλθῃ ἕξ μῆνας ἀφ' οὗτου τὸ δυστύχημα ἐπέπληθε, καὶ ὁ γέρον μόλις ἠδύνατο νὰ κινηθῆ. Πῶς νὰ βοηθῆ τοὺς υἱοὺς του νὰ ρίψουν τὰ δίκτυα; ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο ἀχρηστος ἐδιπλασίαζε τὸν πόνον του. Ματαιῶς ἡ σύζυγος του Ἀλφρίδα προσεπάθει νὰ τον παρηγορήσῃ, ματαιῶς ἡ Ἰγκριδ ἐφαίνετο ἀεμιμιμος δῆθεν καὶ ἐχαμογέλα. Ὁ γέρον ἦτο περίλυπος. Πραγματικῶς ἡ ἀλιευτικὴ περίοδος ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἐργασθῆ καὶ χωρὶς νὰ ἰατρευθῆ ὁ βραχίον του.

— Καὶ σὰν γένω καλά, ἔλεγε περίλυπος, θάνε πλεῖα ἀργά· τὰ ψάρια θὰ χυγὸν φύγῃ.

Δὲν ἠπατάτο συλλογιζόμενος ὅτι ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του ἦσαν πολὺ ἀνήσυχοι· κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἰχθύων οἱ ἀλιεῖς κερδίζουσι χρήματα διὰ τὰ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους· ὅσοι δὲν ἐπωφελήθησαν τὴν περίστασιν περιπίπτουν εἰς ἐνδειαν καὶ δυστυχίαν.

— Ὀλᾶφ, λέγει μίαν ἡμέραν ὁ Ἐρικ εἰς τὸν ἀδελφόν του, πρέπει νὰ λάθωμεν μίαν ἀπόφασιν. Φέτος δὲν ἦλθαν ρέγκας ἔτ' ἀκρογιάλι μας· δὲν θάτανε τόσο τὸ κακὸ ἂν δὲν ἔσπαζε ὁ πατέρας τὸ χεῖρ· πάλι θὰ στέλνωμε κάμποσα βαρέλια εἰς τὸ Βόργκεν θὰ τα οικονομώσαμε ὅπως ὅπως. Μὰ τώρα συλλογιζομαι τί θ' ἀπογίνωμε.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ συλλογιζομαι, εἶπεν ὁ Ὀλᾶφ.

— Ἐχω ἕνα σχέδιον, εἶπεν ὁ μεγαλιτέρος ἀδελφός.

— Σχέδιον;

— Ναι· λέγουσιν πῶς ἐπασαν πολλὰς ρέγκας πλεῖον κάτω, εἰς τὸ Ἀμβιάρεν· γι' αὐτὸ λέγν πῶς δὲν ἐφάνησαν ἐφέτος εἰς ἐμάς.

— Εἰμπορεῖ. Λοιπὸν;

— Λοιπὸν λέγω νὰ πάμε ἐκεῖ πέρα νὰ ρίξωμε τὰ δίκτυα μας.

— Εἶνε πολὺ μακρὰ! εἶπεν ὁ Ὀλᾶφ· χρειάζεται μίαν ἡμέραν ταξείδι ἀπὸ ἐδῶ ὡς ἐκεῖ.

— Τί μας μέλει· φθάνει νὰ πετύχωμε.

— Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τὰ ψάρια; θὰ τα φέρωμε ἐδῶ;

— Ὁχι· δὲ· θὰ τα πωλήσωμε ἐκεῖ εἰς τοὺς ἐμπόρους τοῦ Βόργκεν, ποῦ πηγαίουν καὶ τ' ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ψαράδες.

— Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε ἀσχημῆ· ἄς τὴν ποῦμε τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας.

— Μάλιστα· γὰρ νὰ μας ἐμποδίσουν! Ὁχι, αὐτὸ τὸ σχέδιον πρέπει νὰ το κάμωμε χωρὶς νὰ ζητήσωμε τὴν γνώμην κανενός.

— Μὰ...

Ὁ Ἐρικ ἐξηκολούθησε μὲ μεγαλιτέραν ἐπιμονήν.

— Συλλογίσου τί χαρὰ θὰ ναύσῃ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ Ἰγκριδ σὰν μᾶς ἴδου νὰ γυρίσωμε μὲ μίαν σακκούλα γεμάτη· καὶ θὰ ἔχουν ὅλα τους, καὶ δὲν θὰ τους λείπῃ τίποτε...

— Δὲν θὰ τους τὸ ποῦμε λοιπὸν;

— Ὁχι· θὰ φύγωμε ὅπως φεύγωμε κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ψάρευμα· μόνο που θὰ πάρωμε περισσότερες προμήθειες μαζί μας καὶ δὲν θὰ γυρίσωμε τὸ βράδυ.

— Ὁ ἄνησυχῶσιν ὁμῶς...

— Μὰ! Αὐτὸ δὲν εἶνε πρώτη φορὰ που θὰ γίνῃ εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας· ξεκινηθῆ κανεὶς μὲ γαλήνη ἀπὸ τὸ λιμάνι· ἐξαφνα πιάνει ἀέρας, καὶ τὸν πηγαίνει μακρὰ, καὶ δύο τρεῖς ἡμέρας, μίαν ἐβδομάδα δὲν φαίνεται.

— Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ κλαῖνε...

— Ἄν τα συλλογίζονταν κανεὶς αὐτὰ, τίποτε δὲν θὰ γινότανε. — Ἐπὶ τέλους θέλεις νάρθῃς ἢ ὄχι;

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Αἱ Τριάγμοι Βασιλοπούλαι

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 253]

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ναυτίλος ἦτο ἕτοιμος καὶ ἄνευ ἀναβολῆς καθεικλύθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπεδιδάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ βασιλοπούλου διηθῆσαν αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου ἐκεῖνος εἶχεν ἐμπλήξῃ τὸν πᾶσσαλον, διὰ νὰ εὐρωσιν ἀκριβῶς τὴν δι-

εύθυνον τῆς νήσου τῶν τριδύμων ἀδελφῶν. Ὁ ἥλιος τὴν ὄραν ἐκείνην καθήρχετο πρὸς τὸν ὄριζοντα, οἱ δὲ κατάχρυσοι θόλοι ἐξεῖχον τῶν κυανῶν κυμάτων.

Τότε ὁ θαυροχρῆς βασιλόπαις, ὅστις σημειωτέον ὅτι εἶχε πλέον λησμονήσῃ νὰ θαυροχρῆ ἀπαξ κἂν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤρχισε ἡ ναυπήγησις τοῦ Ναυτίλου, νύχαιστος ἐνθέρμως τὸν εὐελπιν ζυλαυρῶν καὶ τὸν νεαρὸν μηχανικὸν διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν συμπεριεπιερίεργον. Ὑποσχόμενος δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῆς νήσου θά τοὺς ἀνταμείψῃ γενναίως, τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἀποθιβασθῶσιν. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐδήλωσαν ῥητῶς ὅτι δὲν ἐνόουν νὰ τὸν ἀφήτῃσι νὰ ἀποπλεύσῃ μόνος.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λὲς μὲ τὰ σωστά σου, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ Εὐέλπις.

— Καὶ νομίζετε, κύριε, εἶπεν ὁ νεαρὸς μηχανικὸς, νομίζετε ὅτι ἡμεῖς ἐργαζόμεθα μόνον πρὸς χάριν σας; Σὺς ἐδεχόμεθα νὰ μεταφέρετε σπινθῆρας καὶ νὰ βράζετε τὴν πίσσαν, διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ἐργάζεσθε καὶ σεις; καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τώρα συναίνουμεν νὰ σας παραλάβωμεν, ἐάν θέλετε, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ προσπαθῆσετε νὰ φανῆτε χρήσιμος. Λοιπὸν ἐάν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σας, ἐμπρός, λάδετε τὴν μίαν κόπην, ὁ Εὐέλπις θά λάβῃ τὴν ἄλλην καὶ ἐγὼ θά ἀναλάβω τὸ πηδάλιον.

Ὁ βασιλόπαις ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, ἀναγκαστῶν ἐνδομύχως διότι ἐδραπέυον ἐαυτὸν τεταπεινωμένον καὶ ἐξηρηλωμένον.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Ναυτίλος ἐπλεε κατ' εὐχῆν, κυβερνώμενος ὑπὸ τῆς δεξιωτάτης χειρὸς τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ, καὶ εἰσδύων μεταξὺ τῶν σκοπέλων, ὧν αἱ κατὰμαυροὶ κορυφαὶ ἀνέκυπτον τῆδε κάκεισε ἀφροστεφείας.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὰ πράγματα μεταβλήθησαν, τὴν νηνεμίαν διαδέχεται σφοδρὰ τρικυμία καὶ ὁ Ναυτίλος παρεκκλίνει τῆς εὐθείας γραμμῆς, περιστερέεται ὡς ἵππος ἰσσοδρομίου, καὶ ἀντὶ νὰ προχωρῇ, χωρεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Τί συνέβη;

Ἡ μάγισσα ἀνησχολημένη οὕτω δὲν εἶχε παρατηρήσῃ κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ νεότευκτον πλοῖον εἶχεν ἐκπλυσθῆ πρὸς τὴν νῆσον. Εὐθύς δὲ ὡς ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἔπευσεν ἀόρατος τρέχουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων. Προσεκλῆσε πάραυτα περιέαυτὴν τὰ πνεύματα τῶν ὑδάτων καὶ τὰς νεαῖδας καὶ τοὺς τρίτωνας τοὺς κατοικοῦντας τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Τοῦτων δὲ τὰ μὲν ἔπεινον εἰς τὰ ἴστιά τοῦ Ναυτίλου, τὰ δὲ ἄθῳνα αὐτὸν ὑποκάτωθεν. Μάτην ὁ νεαρὸς πηδάλιόχος προσεπάθει νὰ τὸν συγκαταστήσῃ ἐν τῇ εὐθείᾳ γραμμῇ. Ἡ δὲ κακεντραχῆς μάγισσα ἐτέρπετο βλέπουσα τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰς ματαιὰς προσπάθειάς τῶν τριῶν

κινδυνεύόντων, αὐτὴ ἐτέρπετο καὶ ἐκεῖνοι ἠγανακτοῦν. Καὶ οἱ κατάχρυσοι θόλοι ἐξηφανίζοντο κατὰ μικρὸν καλυπτόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπερχομένου σκότους τῆς νυκτός.

— Αὐτὸς μὲν τὸ καὶ, δὲν ἤξευρε τί τοῦ γίνεται, διεννοεῖτο ὁ βασιλόπαις βλέπων τὰς ματαιὰς προσπάθειάς τοῦ νεαροῦ πηδάλιόχου. Εἶπε μαρτύριον νὰ ἐξαρτάται ἡ ζωὴ σου ἐκ τῶν χειρῶν τοιοῦτου ἀμαθοῦς! Θά μας ῥίψῃ κατὰ τῶν βράχων, θὰ κατακυντρίψῃ τὸ σκάφος μας. Ἐάν ἐγὼ μόνος ἐπέβαινον τοῦ Ναυτίλου, τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε καταντήσῃ εἰς τὸ ἔλεεινὸν τοῦτο σημεῖον.

Ὁ νεαρὸς πηδάλιόχος βλέπων τὴν ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου τοῦ βασιλόπαιδος ἐνόησε τί διεννοεῖτο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πηδάλιον. Μετὰ χάριτος ὁ βασιλόπαις παρατεῖ τὴν κόπην καὶ σπεύδει εἰς τὸ πηδάλιον ἀλλὰ μάτην ἀγωνίζεσθαι νὰ ἐπαυκνήρῃ τὸ σκάφος εἰς τὴν εὐθετὴν γραμμῇ. Τὸν βασιλόπαιδα διαδέχεται ὁ Εὐέλπις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποτυγχάνει. Τότε καὶ οἱ τρεῖς ἐνόησαν ὅτι μάτην ἀγωνίζονται. Ἀφῆθησαν λοιπὸν νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ναυτίλου ὡς ὁ ἵππευδὸς ὁ πεισθεὶς ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ διευθύνῃ τὸν ἀτίθαστον ἵππον τοῦ.

Ἀναμριβόλως τὸ σκάφος τοῦτο, ναυπηγηθὲν κατὰ τρόπον ἰδιαιτέρον, εἶχε καὶ ἰδιότητας ὅλως ἰδιαιτέρας. Ἀμα οἱ τρεῖς θαλασσοπόροι παρατήσαντες τὴν ἐργασίαν τῶν ἐσταδύρων τὰς χεῖρας, καὶ ὁ Ναυτίλος ὡς ἵππος αἰθανόμενος τὰς ἠνίας ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ καὶ θέλων νὰ δικαιώσῃ τὴν πεποίθησιν τοῦ κυρίου τοῦ, ὁ Ναυτίλος ἀπ' οὐ ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς πτηνὸν ὄπερ θέλει νὰ ἴδῃ πόθεν πνέει ὁ ἀνεμος, περιστρέφῃ ἀπαξ καὶ παρευθὺς εἰσεδύσεν εἰς στενὸν τινὰ πόρον ἀναπηδῶν δὲ μεταξὺ τῶν κυμάτων ἔπλεε πρὸς τὴν ἀπέχουσαν νῆσον, εἰς τὴν ὅθων ἥλιος ἀπέστελλε τὰς ὑστάτας αὐτοῦ ἀκτίνας.

Μετ' ὀλίγον τὸ σκάφος ἦτο βαθύ, ἀλλὰ τὸ σκάφος ἐξηκολούθησε τρέχον μεταξὺ τῶν σκοπέλων, ὡς ἐάν χεῖρ ἀόρατος ὠδήγει αὐτό. Καὶ ἀληθῶς ἡ χεῖρ τῆς μαγίσσης διηύθυνεν αὐτό.

Οἱ τρεῖς ἐπιβάται ἐθεώρουν τὸν πλοῦν τοῦτον κινδυνώδη σφόδρα, ἀλλὰ καὶ τί ἠδύναντο νὰ πρᾶξωσιν, ἀπ' οὐ μάλιστα εἶχεν ἦδη δοκιμάσῃ τὸ ἀνεπαρκῆς τῶν δυνάμεων τῶν καὶ τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν τῶν. Ἄλλως τε οἱ ῥόβοι καὶ ἡ ἀγωνία δὲν παρετάθη πολὺ, διότι περὶ τὸ μέσον κτύπον ἐχάρησιν χαρὰν μεγάλην ἰδόντες τοὺς περιποθητοὺς θόλους οὐχὶ ἐπιχρῶσους ἦδη, ἀλλ' ἐπαργύρους ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης.

Μετ' ὀλίγον προσωμίθησεν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς νήσου καὶ ἀπεδιβάσθησαν χαι-

ροντες διὰ τὴν ἐκβασιν τοῦ διαπλοῦ ὅστις ἐν ἀρχῇ ὑπέρχε τοσοῦτον δυσάρετος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὄρα δὲν ἦτο καταλληλὸς νὰ μεταδῶσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀπεφάσισαν νὰ διαθῶσιν τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός εἰς τὸν ὕπνον.

— Αὐτὸν πλέον πηγαίνομεν νὰ προσφέρωμεν τὸ πῆμας μας πρὸς τὰς βασιλοπούλας, εἶπεν ὁ νεαρὸς μηχανικὸς.

— Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ταπεινὴ κοινωνικὴ σας τάξις νὰ ἐμφανισθῆτε σὰς εἶπεν ὁ βασιλόπαις. Θά εἰσελθῶ ἐγὼ μόνον καὶ σεις θά με περιμένετε ἐξω εἰς τὴν θύραν.

— Διόλου δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐπιμένωμεν ἐξω, κύριε μου, ὑπέλαβεν ὁ Εὐέλπις, θά πῶμε καὶ οἱ τρεῖς μαζίς τὸ παλάτι.

— Δὲν θά μας βλάψῃ ὑποθέτω, ἐὰν γνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς τρεῖς ἀδελφάς, προσέθηκεν ὁ νεαρὸς μηχανικὸς.

Ὁ θαυροχρῆς βασιλόπαις ἀντὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰς δικαίας παρατηρήσεις τῶν ἐκρίνειν εὐλογώτερον νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἀμμου. Καὶ ἐπράξε κάλλιστα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκοιμήτο ὕπνον βαθύτατον. Τὸν ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἑταῖροι.

[Ἐπεταί συνέχεια]

(Ἠρώφρασις)

Π. Ι. Φ.

ΧΩΡΙΣ ΚΕΦΑΛΙ

Ἡμέραν τινὰ ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα πηγαίνουσα εἰς τὸ σχολεῖον εἶδε μικρὸν κοράσιον πέντε ἔτων περίπου, τὸ ὅπολον ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς μικροσκοπίον καὶ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκύλην τοῦ μίαν κούκλαν.

Καθὼς ἐπληθαίνετο εἶδεν ὅτι ἡ κούκλα ἦτο χωρὶς κεφάλι, ὅτι τῆς ἔλειπεν εἰς βραχίον καὶ ὅτι τὸ φέρεμά της ἦτο παλαιὸν καὶ ξεσχημασμένον.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴν μικρὰν κόρην νὰ σφίγγῃ τὴν κούκλαν εἰς τὴν καρδίαν της, νὰ τὴν φιλῇ καὶ νὰ συνομιλῇ μαζί της ὅπως αἱ μητέρες πρὸς τὰ παιδάκια τῶν.

Ἡ Ἀγλαΐα ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Χωρὶς ἄλλο πολὺ θ' ἀγαπᾷς τὴν κούκλας ἀπ' οὐ παίζεις μὲ μίαν κούκλα τόσον ἀσχημῆ.

Τὸ κοράσιον ἐκύτταξε τὴν Ἀγλαίαν, ἔπειτα τὸ ἐπίασεν τὰ κλαύματα καὶ ἐφυγαν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἀγλαΐα ἐξηκολούθησε τὸν ὄρθρον της, λυπημένη διὰ τοὺς λόγους τοῦ ὁποίου εἶπε.

Ἀδιακόπως αὐτοὺς καὶ μόνους ἐσυλλογίζετο. Ὅτε ἐπέστρεψε τὴν μεσημβρινὰ διὰ νὰ φάγῃ, ἐστάθη εἰς ἓν ἐμπορικὸν τὸ ὅπολον ἐπώλειαι παιγνίδια, ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ ἰδικὸν τῆς βαλάντιον μίαν κούκλαν κούκλας μὲ ὠρατὰ γαλανὰ μάτια καὶ μακρὰ μαλλιά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἀλ λῶσαι στέλλονται μέχρι 15 Ἰανουαρίου)

759. Συλλαβόγριφος.

Συγχαίμαι ἀπὸ πάντε μέρη ὧν τὸ πρῶτον μου [στοιχείον]. Μετὰ τὸ ἄλλο ἀντιλέγει, εἶνε ἐν ἐκ τῶν μορίων. Τὰ δύο ἄλλα, γράμματα, ὡς καὶ τὸ τελευταῖον. Τὸ σύνολον τὸ ὄνομα τῶν ἄλλων.

710. Λεξιγριφος.

Εἰς σύνδεσμος χωρὶς οὐρά κ' ἓνα νησί ἐνοούμενα. Παράγουν ἓνα ποταμὸν εἰς τὰ καλά καθούμενα.

711. Στοιχειόγριφος.

Ἐχω ὕψαν τὴν φύσιν, ἀνερχομαι ἴς τὰ ὕψη, Νόσους γενῶ ἄϊσως τὸ ἦμισυ μου λείψῃ.

712. Στοιχειόγριφος.

Λευκὴν ἀγέλην ἰδὲν εἰς χλοαρά πεδία πατοῦσαν μὲ τοὺς πόδας της τοὺς κρίνους καὶ [τὰ ἴα].

Ἄν μ' ἀπαίρησθε κεφαλὴν καὶ πρᾶχλον ἀκομα, Ἄλλῳ φῶσιν καὶ πετῶ ἔστω φῶσος τὸ στόμα.

713. Αναγραμματομάχος.

Εἶμαι πόλις τις ἀρχαία Ἰσχυρὰ καὶ ρωμαῖα. Ἄν μ' ἀναγραμματισθῇς θά ἴδῃς, καὶ ἀπορῆσθῃς ἀνθρώπον νὰ διαβῶν με κλωστή καὶ μὲ βελόνην.

714. Ἄνεγμα.

Ἐἰ τῆς διαπλάσεώς μας δεξιὸν τῶν γέφυρων λυταί, νὰ μαντεύσεται ἔλατε καὶ ἐμὲ, ἂν ἐμφορήτε. Πράγματα πολλὰ δὲν ἔχω καὶ πολλὸν ὑπάρχει Ἐχῶ μόνον ζεύγη τρία. [χρῆτα].

Ἐκ τῶν ζευγῶν μου τοῦτων ἐκτελεῖ [δέσμου] χρέη καὶ ἐναντίου γένους δύο ἄκρα μου συνδέει.

715. Ρόμβος.

Τὰ δύο μὲν τὸ ἄκρα τὰ διδοὶ ὁ μικρὸς εἰς λόφος δὲ τῆς Ῥώμης μου γίνεται σταυρὸς. Ὁσὲς τὸ δευτέρον μου εἰς τὴν μυθολογίαν. Τὸ τρίτον ἀπαντάται εἰς παραχὰς καὶ δίνος. Τὸ τέταρτον εἰς τοὺς Ἰσθμιανοὺς εὐρίσκεις μ' ἐνκολίαν. Τὸ ἕκτον μου ἐκ τῆς γῆς, ὡς βρῖθεις ἐν τῇ Ἀθηνᾷ. Τὰ ἔξω μὲ τὸ ἔβδονον πολὺ εὐχαριστοῦνται. Συνήθως μὲ τὸ ὄνομα οἱ Ῥόμβοι περατοῦνται.

716. Κλιμακωτόν.

Νάνικα κατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὐκ ὡς εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ ἀναγνώσκειται τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, εἰς τὴν καταστάτην βασιλεῖδα ζῶσαν καὶ εἰς τὴν ἀνοστήτην μουσικὸν ὄργανον.

717. Πρόδλημα.

Ἐχὼν τις ἐπιστὴν χιλιάδας δραχμὰς διαθέτει μέρος αὐτῶν εἰς ἀγορὰν κτήματος, τὸ τρίτον τοῦ ὑπολοίπου τοῖς πρὸς 3 οὐ καὶ τὰ λοιπὰ δύο τρίτα πρὸς 3 οὐ ἐκ τῶν οὕτω δὲ τοικισθέντων ἀπολαμβάνει κατ' ἕνα δύο χιλιάδας δραχμῶν. Ποῖα ἡ τιμὴ τοῦ κτήματος καὶ ποῖα τὰ τοικισθέντα ποσά;

718. Ἀπρὸστέγνιστος.

Τυπλὸς ἐβλήθην ἐν βαθύτατῳ σκότει τῆς νυκτός ἔλαβε μὲ ἐαυτοῦ φανόν. Πρὸς τί θά τοῦ χρησιμεύσῃ ὁ φανός;

719-721. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ γὰρ δι 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος. 2. Ὁ λόγος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄρατος. 3. Ὁ λόγος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ποταμός.

722—724. Κακρωμένα ὀνόματα

καρποφόρων δένδρων

1. Οἱ θνατοὶ ἀνηκούσιν εἰς τὸ περιτοβάκτολα ἴσως. 2. Ὅλιγοι εἰσὶ κύριοι τῶν παθῶν τῶν. 3. Τὸ κέρασ ὡσπερ ὄπλον μεταχειρίζεται ὁ ρινόκερος.

725-729. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσιν ἄλλας τύπας λέξεων: Οὐς, οἰώνος, πύδιον, ὠά, λέτος.

760. Ἀπρὸστέγνιστος.

Δύο ἐκ τῶν ἀπρὸστέγνιστων, δύο ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, δύο κῶλοποι κ' ἓνα ὄρος κ' ἓνας ἐκ τῶν ποταμῶν ἀπρὸστέγνιστος ἠρώσως ἀρτυκτικὸς θά μας δώσουν, ἂν τ' ἀρχικὰ τῶν γράμματα κατὰ ἑστῶν ἐνώσωσιν.

761. Συλλαβικὴ ἀπρὸστέγνιστος.

Ἀλ τελεκαὶ συλλαβαί τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πρωτεύουσας Ἑρωπαϊκοῦ κράτους.

1. Ὄριον, 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Μέρος τῆς Ἑκκλησίας.

762. Τριπλή ἀπρὸστέγνιστος.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποστέλλουσιν ὄνομα θεῶν, τὰ μεσαῖα ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀσίας καὶ τὰ τελικὰ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Μακεδονίας. 3. Περιφρῆμος ποιητής. 4. Εὐώδες ἄθος. 5. Παρθενία τῆς Τουρκίας.

763. Ἑλλητισμῶφονον.

ο—οο—ο—αυσο—η—αα—αυο
ο—οο—μυσο—αυστ—ετησο.

764. Φωνηεντόλιπον.

κς—σφτ—λκν—λλ—πκς——δς—μς.
—Βεβαίη ἐκ Α. Ν. Πετροβίτς.

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν προσημάτων ἀσκησιμῶν τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1. 5.

610. Πολιός (πολύ, ὡς).—611. Θύρα, χύρα.—612. Κράτος, ἄρτος.—613. Τὸ δὲ συγχεῖται ἀπὸ δύο γράμματα, τὸ δύο ἀπὸ τρία, τὸ τρία ἀπὸ τέσσαρα, —

614. Π Α Ν Ο Σ Ι Υ Ο Δ Ο Ν Ο Σ Κ Μ Ι Θ Α Ν Α Τ Ο Σ Ε Υ Τ Ε Ρ Η Ν Ο Τ Ο Σ Γ Ν Ρ Σ Ο Σ Ρ Η Π Σ Α Σ Ν

—616. Ὁ ἀριθμὸς 182.—617. Τὸ γράφειον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν εἶνε τώρα εἰς τὴν ὁδὸν Διάκου, ἀρ. 119, ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Χρυσοσπηλαιώσεως.—618. Ὁ ταῦρος.—

619. Ὅταν γίνῃ ἡσσοπός.—620-624. 1. Ἰον, Ἰος, ἰός, Ἴσος, κισός. 2. Ἀσπῆ, λύπη, λύπας, λύρας, λύρα, αὐρά, ἄρα, ἄρ, γάρ.—622-624. 1. Ἀγδῶν, 2. Τρυγῶν. 3. Κόκκυξ.—625-631. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς μα σχηματίζονται αἱ ἑξῆς λέξεις: ἡγάμμα, κόρημα, κίνημα, μανία, σῶματα, κάματος, ἔκτρομα.—632. ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (Ι, ΑΔΡΩΝ, 2, ΓΙΓΑΣ, 3, ἩΝΟΣΤΡΩΝ, 4, ΣΟΥΔΑΝ, 5, ΙΑΝ, 6, ΔΕΙΓΗΡ, 7, ΑΚΡΙΑΣ, 8, ΟΑΣΙΣ, 9, ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ. 633. ΛΕΒΑΘΕΙΑ, ΧΕΡΟΝΕΙΑ, ΔΙΣΤΟΜΟΝ (1, ΑΚΑΝΗΣ, 4, ΙΕΡΟΝ, 3, ΕΡΥΜΟΣ, 4, ΔΩΡΟΔΟΚΙΑ, 5, ΑΝΑΤΟΛΗ, 6, ΒΕΡΒΑΣΙΑ, 7, ΒΙΣΙΤΗΡΟΝ, 8, ΔΑΔΑΠΟΝ).—634. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν πενήσασθαι μαγιστροῦ.—635. Τῇ ἀχαριστίᾳ ἐπιταί ἡ ἀνασχυρία.—636. Ταῖς ἡβοναῖς ἐπονται λύπαι καὶ πόνοι.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο 'Αγροτικός Οικίσκος υπό Σοφίας Λήμων μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἄρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατος καὶ ἠθικώτατος διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Λήμων μεταφρασθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἦθη, ἔθιμα, περιπέτεται. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μήνη-Ρυδ, περιπετειώδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἄρ. Π. Κορυθίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φόδου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶ ἑνδιαφέροντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδέσβιου ὑπὸ Ἄρ.

Π. Κορυθίδου μεταφρασθέντες. Πρωτοτύπων καὶ διδακτικῶν διήγημα. *Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. *Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωίδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐρμάρμενον (Ἄρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικροὶ σκνηαὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οικογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἴσαι. Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. *Ἄδειος δρ. 1,90

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παρωπαικούς διαλόγους ἀπηρευμένους ἐν Τουρκίᾳ. *Ἄδειος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Η. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὃν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακλύωσιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετος καὶ τὰ τρία τομίδια ἁμῶ δρ. 2,50. *Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 80

Ὁ Πυρροπόλτης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Στριτοφόρου Σαμαρταῖδου ἐπιχωλικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἑνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἀλλοτρίτου, μετὰ ὄρων περιγραφῶν ἀλλοτρίων ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΪΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἡδὴ ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπραγματικῆς εὐθυμίας, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἔξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηγητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βασιμῶδον ἔτανυλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπαφελθῶσι τῆς ευκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκάστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἔθης ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἄνοιτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σιωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γαρθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταεὶ διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἄδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Σενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄστροποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λάρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰνε τῶσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀποτέλεσμα διὰ τοὺς ἑνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περποῦσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματισμόν.

Αἱ παραγγελμαὶ ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
ὁδὸς Αἰδίου 119 Ἐἰς Ἀθήνας

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματισμόν.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματισμόν διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Παράνομα κερὶ μὴ λήψεως ἄλλων γινώσκων μετὰ περὶ τὴν δικοπονημέρον τὸ κολλᾷ ἀπὸ τῆς ἐπιπέσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.